

Hegedűs Adriana

Szó(golyó)

Hegedűs Adriana

Szó(golyó)

2020

Impresszum

© Hegedűs Adriana 2020

Kiadó: Hegedűs Adriana

Felelős szerkesztő: Hegedűs Adriana

© Minden jog fenntartva!

ISBN 978-615-00-8667-5

Megjelent A/5 ív terjedelemben, 28 oldalon

Szó(golyó)

Lebiggyesztette ajkát az edzett élet,
emberek kiabálnak, öklök az égig érnek.
Mondatok szállnak el egymás mellett,
tüzet okádva harsogják mi bennük felgyülemlett.

Mivé lett a világ, hol van benne az ember,
ijedtében a szél is néma, suttogni sem mer.
Mindenki úgy érzi nála van az igazság,
szembeszegülni vele micsoda ostobaság.

Homokszemcse került a precíz gépezetbe,
sok felesleges látomás vegyült a képzeletbe.
Nagyra nőtt az egó, de kisebbnek látszik,
számolni kéne háromig, vagy inkább százig.

Vitriolba mártott elme, hol marad a józan ész?
Fogcsikorgatva dünnyögöd, aki kiáll az merész.
Hátralépek kettőt, talán sikerül elkerülnöm,
hogy egy szó(golyó) előtttem elterüljön.

Közel(kép)

Csalogat bájával a
múlt
hízelegve oldaladba
fúr
kéredzkedik az
óhaj
kíváncsian int a
sóhaj.

Szivárványt látni
égen
báránfelhőt
napsütésben
szellő simogatja
arcod
ölelésre tárod
karod.

Sárga leveleket
taposol
utca porát rázod
makacsul
emberek cikáznak
körötted
sorba áll az idő
mögötted.

Morcos arcok leszegett
fejfel
utat taposnak
érvekkkel
kikandikál a silány
valóság
árnyak mögé bújó
csalárdság.

Fölötted lebeg egy
kérdés
messze van-e még a
megbékélés?

Idő(képben)

Hamiskás mosollyal néz le rám a Hold,
Göncölszekéren utaztak köré a csillagok.
Sötét éjszaka az ablakom alatt kóborol,
messziről hozza a bódító virág illatot.

Nézem a vakító fényeket az utcán,
zsebre dugja kezét egy bokor.
Szél rajzol falevelet a térre hebehurgyán,
útját keresztezi egy gránitszobor.

Gondolatom messzi időben topog,
merre jártok most régi barátok?
Felidézem olykor arcotok,
tűnődöm, vajon itt van-e még a hazátok?

Szerettünk, esküdtünk, mi sosem válunk el,
akkor, másként beszélt hozzánk az élet.
Már nem győzködjük egymást elméleteinkkel,
és nem várjuk el többé az őszinteséget.

Tudjátok meg, hogy én még vagyok,
mosolyogva nézem az engem körülvevő létet.
Emléketek olykor nekem csacsog,
és kitágítottam vele a végtelenséget.

Élet(jelmez)

Ruhát szabott nekem az élet,
belevarrta a hamisítatlan képet.
Járt hozzá egy adag holtjárat,
egy kulcs, mely nyitja a zárat.

Rozsdásan nyikorog a szerkezet,
elém tárul egy életkép és a keret.
Homályosra mosta már az idő,
a végén, ketyeg az óra és ez őrzítő.

Pereg a film, vége-hossza nincs,
tartalma számomra olykor bilincs.
Visszatekinteni édeskésen szép,
gátakon az elme hamarjában átlép.

Pillanatkép bámul reám éppen,
kockás pokrócot terítettünk le a réten.
Megszámoltuk égen a csillagokat,
halkan dúdoltuk a közös dalunkat.

El(ég)

Hoppon maradt világ,
cserben hagyott emberek.
Álmotok is csak tiszavirág,
a lélek benne szendereg.

Hová lett az együttérzés,
s vele együtt a türelem?
Nem több már az együttélés,
könyvből egy lap, üresen?

Nap is az égen csak tekereg,
tétován bújik egy fa mögé.
Az eső nyüszítve kesereg
és birtokolná már, ami az övé.

Sárban bokáig süppedő lábak,
nehéz léptű kisemberek.
Száz lakattal várak és záruk,
ide az jön, akit beengednek.

Alamizsnát ne fogadjatok el,
nektek jussotok van e Földön.
Bírdjatok nagy bölcsességgel,
el ne uralkodjon a nyájösztön.

Valakit ünnepelnek

Csak halk muzsika feszeng az éjben,
elfújja dallamát a télben.
Nehéz léptek dübörgése kíséri,
boldogság, boldogság, kurjantva ígéri.

Beborult a Nap az égbe,
nagy változás megy most végbe.
Kacsingatnak már a csillagok,
tálcán kínálják a pillanatot.

Durran egy pezsgő, reccsen egy ág,
lehet, hogy ez már tündérország.
Ő nem, csak valakit ünnepelnek,
nagy napja van ma az ünnepeltnek.

Feldíszített szán csilingel az utcán végig,
harsonák hangja hallatszik az éjig.
Hozzák-viszik a hópihéket,
vidám kacaj tölti be a vidéket.

Hahotázásban tör ki a vendégsereg,
még a térben az idő is velük nevet.
Gyors léptekkel rohan tovább a nap,
éjfél elmúlt, lassan már megvirrad.

Elcsigázott arcok néznek maguk elé,
elfáradt idegek vánszorognak százfelé.
Véget vetnek az ünneplésnek,
halk léptekkel hazamennek a vendégek.

Ember, ne veszíts!

Kezek nyúlnak az ég felé segítségért kiáltva.
Ember hol vagy? Hol marad az álmod?
Ez a te világod?
Belebújunk a másik életébe
és tudjuk már neki mi a jó,
pedig ez nem más csupán csak illúzió.

Csak az ember egy olyan nyugtalan lény,
aki folyton, szünet nélkül mindentől fél.
Kiöljük magunkból az érzelmeket,
ez bizony már rég nem szeretet.

Fizikai valómból kilépve szemlélem az embereket.
Társasjátékot játszik az agyam veletek.
Keresünk, kutatunk, rohanunk, szaladunk,
Szeretünk, feledünk és csak lopva nevetünk.

Mi végre vagyunk mi itt a Földön?
Csak a hamisságra, hogy mindenki bedőljön?
Gondolatban kifordítom a magam világát.
Lilára festem be annak vásznát.

Tarkómon érzem a gúny tekintetét.
Sátán mormolja újból az ígét.
Mit akarsz ember? Egy más világot?
Ki hallott már ilyet és pláne, ki látott?!

Rajzold át, színezd ki,
hisz magadnak teszed.
Szerezd meg az újat
mert úgy is azt keresed.

Újratervezés

Megüresedett valóság kopog be az ablakon,
reményt vesztett igazság kiabál az ajkakon.
Szemfényvesztést, hazugságot ígér az élet,
igaz ember nem vár mást csak őszinteséget.

Elkoptatott köveket súrolva lépdelünk előre,
illúzióinkat hátrahagyva kaptatunk a hegytetőre.
Körbenézünk és sápadt, aszott arcokat látunk,
démon képmására alkotott lét részeseivé válunk.

Jó lélegzetet venni egy kipihent hazugság után,
mosoly reteszt húzni a száguldó múlt kapuján.
Belesüppedni a bódító, fényt ígérő csendbe,
frissen ébredni egy jósággal beültetett kertben.

Remény az mi utunkon kísér és el nem hagy,
befalazott butaság a vergődésében körbefagy.
Síkok között ugrándoizunk örömünkbe már rég,
éber álmunk nem más mint egy kósza téli emlék.

Utunkat járjuk

Születésünk óta az utunkat járjuk,
beletörődött elmével végigcsináljuk.
Útvesztők között botorkálunk bokáig,
a helyes utat keressük oly sokáig.

Választunk, a jó és rossz a tét,
zsigereinkben keressük magunk arcképét.
Máskor könnyáztatott porban taposunk,
van mikor halvány sejtelmet osztogatunk.

Bátrabbak kinéznek a körből és lenéznek,
szűk cipellőben botladozva kínjukban becéznek.
Ránk dobják az élet forró parazsát,
begyűjtik tetteik hamis garasát.

Kiáltó kezek segítenek felállni a mocsárból,
kolduló boldogságot kínálnak kosárból.
Füledbe súgják, hogy mit kell szeretned,
s mi az amit még meg kell szerezned.

Van aki jósággal megterített asztalhoz hív,
lényének kisugárzása is pozitív.
Titkon muníciót dug el a zsebedbe,
tisztá tekintettel néz bele a szemedbe.

Huncut keverés maga az élet,
minden egyes percét mélyen átérzed.
Betuszkolod a sorba a tartalmat,
az irányítás felett átveszed a hatalmat.

Közmondókába foglalva

Ki korán kel, aranyat lel.
Nem mind arany, ami fénylik.
Harcolhatsz te is a földiekkel.
Mégsem juthatsz el mindig a célig.

Barátot szerencse hoz, szükség próbál.
Nem mind barátod, aki rád mosolyog.
Mint rád illő ruhát, az idő kipróbál.
Sűrű füstként az életünkön átgomolyog.

Lehazudná a csillagokat az égről.
Minden csoda három napig tart.
Szókoszorút fonok neked örültségből.
Visszhangzik belé majd a túlsó part.

Nem erőszak a disznótor.
Aki nem dolgozik, ne is egyék.
Terülj, terülj asztalkára kerül az újbor.
Serény kezek közé a kolbásztöltelék.

Mint derült égből a villámcsapás.
Ég és föld a különbség (köztük).
Úgy tűnik el szemünk előtt a varázs.
Összegyűjtött álmaink felett örködjünk.

Maga alatt vágja a fát.
Nem nőnek a fák az égig.
Ki, ki maga alakítja saját sorsát.
Légy bátor és menj el a vakmerőségig.

Hinni kell benne

Az öröm nem suttog, hanem felkiált,
nem aludt el végleg, csak szundikált.
Kifogja magának a kedvező szelet,
új ruhába öltözik, azt mutatja nekem.

Cseng-bong a lélekben az alkalom,
most ne lépj el tőlem őrzőangyalom.
Fényképezze le agyam a holnap tükrét,
felejtse le a képről az összes tüskét.

Ha omlik is össze mi egyszer felépült,
legyintsek rá, á ez már rég elévült.
Frissíteni az emlékeket és várni a csodát,
búnak-bajnak sohasem keresni az okát.

Hiszem, mindig lehet egy apró jót találni,
nem tétozázni, határozottan melléállni.
A tündéreket hagyom a népmeséknek,
az őszinte szeretetet meg az emberiségnek.

Versenyfutás

Ásít a nap, lehunyja néha szemét,
fodros felhők kúsznak el az égen.
Pilláit rebegtetve mond egy mesét,
elmélázik rajta csipkekötényében.

Versenyt futott a patak a széllel,
döntőbíró volt a rájuk hajoló fa.
Nekilódultak ketten szenvedéllyel,
na és még hátra van a színe-java.

Szaladt a déli szél esztét vesztve,
porköpönyeget húzott maga után.
Megannyi buktatót keresztezve,
átrohant az élet díszes kapuján.

A patak sem maradt le a vágóban,
hullámain nyargalt a messzeségbe.
Gallyakat cipelt hátizsákjában,
belecsobbantotta magát a mesébe.

Nyargalásukban érezték a szeretetet,
mely úton-útfélen nekik köszönt.
Összeszedeggették az üzeneteket,
és a sebtében küldött csóközönt.

Látták az emberi bizonytalanságot,
mely egyik lábáról a másikra állt.
Homlokáról törölte le az izzadságot,
mielőtt tétováságában odébbállt.

Sorsokat cipeltek, ilyet is olyat is,
beleélték magukat merészséggel.
Megtapasztalásuk olyan banális,
így kétséget cseréltek készséggel.

Nem értek ők soha sem a célba,
a céltáblát egyre messzebb látták.
Rögvest beöltöztek páncélba,
hogy ne sebezzék testüket a lándzsák.

Ha majd...

Gonosznak sírjára leborulva
koszorút teszünk,
tisztára mossuk a gyalázatot.
Imára kulcsolódik a kezünk,
látszatként mutatjuk be az alázatot.

Tömeghisztéria zsongja át az étert,
sodródunk az árral mi is.
Nincs bennünk semmi kétely,
megbabonáztak minket is.

Fáj, hogy emberek csordaként járnak,
fáj, hogy csak közelre látnak.
Hatalmasok mérgeznek meg lelkeket,
hamis pénzért, hamis érzést
vesznek meg nektek.

Kell, hogy a homálytól elvakult
arcunkról lehulljon a ködös lepel,
Kell, hogy az agymosott elménk kitisztuljon.
Kell még egy ölelő kebel és
kell, hogy barázdánk újra kisimuljon.

Ha majd a szikla virágba borul,
ha majd az elme őszintén leborul.
Ha majd az emberek jókedvükben sírnak,
ha majd a hatalmasok mind visszavonulnak.

Akkor majd lesz újra a lelkekben kikelet,
akkor majd a Nap is visszanevet.
Akkor majd lehet újra vidámnak lenni
és göndör kacajjal az ég felé nevetni.

Csak kérdezem

Hol születik meg a legszebb szirmú virág?
Kinek az ölébe hull a megszárdult világ?
Mikor szépülünk meg újból a karcoló jótól?
Miért mámorosodunk meg a lopott bóktól?

Ránk szabott ruhánkat mikor tépjük szét?
Meggyötört elménkből előjön-e még a kép?
Kiégett agyunk perzseli-e még a tekinteteket?
Utazóként felírjuk-e még az emlékeinket?

Kioltjuk-e még a térbe besurrant rohanó időt?
Besírjuk-e még a lényünkbe a sok hajcihőt?
Fátylat borítunk-e már a két ízű múltra?
Viszünk-e magunkkal bódító rezgéseket az útra?

Hajnali harmatot csepegtetünk-e a szédületbe?
Kifacsart utánzást kergetünk-e még rémületbe?
Eloszlatjuk-e kételyeinket a kicsorduló kívánsággal?
Tudunk-e csodát teremteni a varázspálcánkkal?

Hamis köveket cserélünk-e igazgyöngyre?
Szédítő magasságban eldöntöttek félünk-e?
Sikító forgatagban talpon tudunk-e maradni?
Izzó lávaként tudunk-e a Föld kérgéhez tapadni?

Megsérült háncsainkat magunkról levetni?
Bestoppolt sebzettségünkön jóízűt nevetni?
Felpörgött agyunkkal a valót megbabonázni?
A jövő képét magunknak szelíddé zabolázni?

Egy napi hangulat

Természet köpönyegébe bebújó könnycsepp,
futva szalad le a lépcsőkön mert így könnyebb.
Bejárja a tereket, padokat és az egész világot,
sebes vágtajában leszakítja a nebáncsvirágot.

Nyikorgó hintában álomba ringatom magam,
egy ablakból hamis fény szűrődik ki céltalan.
Sikítanak fájdalmukban a megtépett emlékek,
búcsút intenek a rezzenéstelen időtlenségnek.

Szemembe hull a fáról a sok megfáradt levél,
a lágy nyári szellő egy történetet újra mesél.
Összemosódik agyam sok ezernyi fájó okkal,
felidézett leveleket hintek meg csókokkal.

Rebegjük a szót, hogy valaki valakit szeret,
festeném nektek de nincs a kezemben ecset.
Az üres vászonra egy ásító tinta paca kerül,
sötét árnyékába burkolódzik szenvtelenül.

Gondúzó holnappal cserélem le a bús tegnapot,
hamis remény önfeledten kiáltja, jobb napot.
Vad érzelmek suttognak komoran a szélben,
lefagyasztva időznek ők egy darab jégben.

Egy őszinte szó

Kell mint egy falat kenyér a testnek,
kiadós eső a lombos fájú ligetnek.
Néma csend a lakatlan szigetnek,
mint kizöldült természet a kikeletnek.

Úgy kell mint földnek a jó búzatermés,
hajnali ébredésnél a madár csicsérgés.
Esti alkonyatkor a mámoros bizsergés,
forró nyári nap után egy kis didergés.

Túlhajsolt nap után egy pihentető est,
csillagos ég, mely kacsintani nem rest.
Mint a rossz tett mi megfontolásért esd,
hiányozna nekünk mint Budának a Pest.

Ha én megkapom, nagy lesz az örömöm,
szüntelenül, éjjel-nappal felette őrködöm.
Hálásan, gondolatban benne megfürdöm,
a jókedv rögtön táncot lejt a küszöbömön.

Pedig nem fáj és nincs is benne kockázat,
utána felüdülés, ha teher nyomja a vállad.
M megbékélés követi és nem pedig utálat,
őszinte szívedből mond ki, hogy bocsánat.

Emlékszoba

Emlékeknek egy szobát kéne nyitni,
a rosszakat rögtön a pincébe eltemetni.
Egyenként külön dobozokba zárni,
ha felidézem, könnyű legyen rátalálni.

PIROS szín a szerelemé, édes mint a méz,
olyan, amit az ember sokszor visszaidéz.
Ki, kit szeretett jobban, én már nem tudom,
ha elmém megréfál, azzal megalkuszom.

FEHÉR lesz majd a tiszta gondolatokért,
hit, remény, köszönet a boldog évekért.
Kristálytiszta agy és semmi kuszaság,
legyinteni a csacsakaságra, á ez butaság.

ZÖLD a munka színe, reményekkel teli,
szorgalom, büszkeség már-már álombeli.
Értünk, értem dolgozni és lelkesedve tenni,
lélekben a piros szőnyegen végigmenni.

RÓZSASZÍN az egészségé, hiszen fontos,
ép testben ép lélek, közérzet így komfortos.
Sportolni, túrázni és jó levegőt szívni,
betegséggel szemben győztes csatát vívni.

EZÜST szín a barátságé, kirándul a lélek,
egyet gondolunk és tudjuk mi a lényeg.
Nagyokat kacagunk és sírunk hogyha kell,
kapocs, benne ember semmit nem röstell.

VIOLA a pihenésé, így kell ennek lenni,
megfontoltan élni és csak tenni-venni.
Szaladnak az évek, lekőrözik a napok,
kis sütkérezés a napon, én boldog vagyok.

Na és azután

Hiszem, kicsit bele kell az életbe halni,
felfrissült vérrel tudjunk utána nevetni.
Cetlikre írni ki magunkból azt ami talmi,
gondolat átfésüléssel legyen mit feledni.

Cseppeket hagyunk magunk után sorban,
belemossuk lényünket némi illóolajjal.
Révedünk pár sejtelmes szűk sikátorban,
tétovázva kihátrálunk egy kis cáfolattal.

Suttogva merjük kiáltani, hogy ez fáj!
Kővé meredt amit a felszínre hoztunk.
Eltakarjuk mit az élet magának kívájt.
Feledjük mindazt, hogy kissé voltunk.

Lemossuk magunkról a sok piszkot,
hogy fényben megfürödjön a lelkünk.
Feltartott kézzel védjük ki a sok szitkot,
örülünk annak, hogy ismét lélegzünk.

Mi jön ezek után? Egy élet, teli színnel,
bársonyba öltöztetjük a szavakat rímmel.
Kiáltom! Őszinte szót igazra cserélek,
hiszek a hű gondolatok varázserejének.

Utadon

Messzi tájak kacéran üdvözölnek téged,
hajóval közelíted meg az ismeretlenséget.
Víz felszínéről köszöntöd az embereket,
városok varázsát fotóiddal ismerteted.

Felhőkarcolók borulnak össze fejed fölött,
szobrok integetnek kalapjukkal a hátad mögött.
Vízesés zubogja el a legkedvesebb dalodat,
eső áztatta föld siratja az elmúlt napodat.

Báránfelhők azért kúsznak fenn az égen,
hogy te fotózd és tündöklését nézzed.
Lábad elé borult a párától füledt levegő,
sziklák ásítanak át fáradságtól remegőn.

Szigetek kiáltoznak, nézd én is itt vagyok,
peckesen húzzák ki magukat az áramlatok.
Parázsló naplemente kísér tovább utadon,
színes virágok nyújtóznak rejtek-utakon.

Fenevadak mutogatják a legszebb arcukat,
színes tollú madarak illegetik magukat.
Sárgába borult lila, zöld virág az ki köszön,
és a kék víz melyben megmártózni oly öröm.

Vajon gondolsz-e közben életed peremére?
Eszedbe jut-e, hogy mit miért és miért ne?
Kinek csöpögtetnél még a csodák világából?
Mit osztanál meg az álmok valódiságából.

Láss és örülj, gondosan őrizd meg az emléket,
elmédbe beégetett képek teremtsenek egységet.
Harmonizáljon felettük tér, idő és képzelet,
Isten kísérje további utadon kíváncsi lépteidet.

Vissza(emlékezés)

Jártomban-keltemben egy ugróiskolát találtam,
gyermekkoromban én ezt nagyon is imádtam.
Nem bírtam ellenállni a kísértésnek nekiláttam,
semmivel sem törődve azonnal végig ugráltam.

Jobb láb, jobb láb, jobb láb, két láb, egyszer,
ismételgettem magamban legalább ezerszer.
Felsejlett a régi fotókról felidézett utcai játék,
megláttam és tudtam ettől soha sem hátrálnék.

Eszembe jutott a sokat látogatott Városliget,
pirított napraforgót zacskóban árult egy néni.
Grillázs ízét elmém újra és újra felidézi,
emlék őrzi a fába vésett monogramos szívet.

Vattacukor ragacsától összetapadt a szám,
háromkerekű biciklimet tekertem mint a villám.
Nyugdíjasok sakkpartikat játszottak egy padon,
körülvették emberek és drukkoltak, ó nagyon.

Csónakázó tó tükrében megmártózott az ég,
Vajdahunyd várában a történelem szele járt.
Az Állatkert kapuját kinyitották már rég,
A Vidámpark óriás felirata zárja be a leltárt.

Nocsak, hogy elrepült ez a varázslatos nap,
papírhajókra írtam rá néhány történetet.
Legyen mindegyik, életemből egy tégladarab,
vigye a víz messzi, nem hullatok rá könnyeket.

Az én örömöm

Van egy érzés melynek öröm a neve,
az emberi érzések egyik legszebbike.
Találkoztam vele nemrég,
ez lesz számomra majd kedves, régi emlék.

Átölelt és nevetett, rögös úton vezetett,
biztatott és szeretett kis titkokba bevezetett.
Leleplezte nekem a fájdalmat,
kételyemet mely időnként rám támad.

Megbeszéltem vele, hogy mit és miért,
tépett útvesztőimre is kitért.
Szépségtapaszt ragasztott homlokomra,
hadd lássák, hogy ő bejött otthonomba.

Hozott nekem tisztalelkű vidámságot,
majd elvesztett boldogságot.
Csodák díszével felaggatott ruhát,
a lélek ösvényének labirintusát.

Bókokat ígért ha hirdetem,
a legszebb szó, hogy szeretem.
Kicsikart mennyország csak hamis kábulat,
szemfényvesztéssel kirakott ámulat.

Belekapaszkodtam mikor menni készült,
kis időt kértem míg az agyam felkészül.
Lehulló morzsákat szedegettem össze,
vajon kölcsönzött boldogságért eljössz-e?

Az ünnep illata

Fahéjas illat úszik a levegőben,
a harang elkongatta már a delet.
Ég felé kinyúló kezek remegőben,
reménnyel várnak egy égi jelet.

A fal sápadt sárga, a szoba üres,
az asztal közepén adventi koszorú.
A lélek mélyén összegyűlt lom tüzes,
egy emlékke vetített sors szomorú.

Aprócska pillant és a fonal elszakad,
hópehely les be mohón az ablakon.
Lám az idő gyors vágtaiban elszaladt,
fénynyaláb heveredik le a pamlagon.

Angyalt várok, ki majd rám figyel,
megsimogatja szárnyával a fejemet.
Majd odafönn pár jó szóval képvisel
és nagybetűvel írja majd a nevemet.

Kívánom, legyen mindenkié a szeretet,
ne ismerje ember a testi, lelki, gyötrődést.
Talán át kellene már festeni a hegeket
és tökélyre fejleszteni a törődést.

Azzá teszel amivé akarsz

Ha akarod, leszek számodra levegő,
fáradt elmédnek napnyugtakor pihenő.
Felhők között délibábként lebegő,
védelmező, föléd hajoló fenyveserdő.

Ha akarod, csobogó forrásod leszek,
tisztára mosom a gondterhelt napokat.
Olyan leszek mint ételben a fűszerek,
édessé és csípőssé teszem az álmaidat.

Ha akarod, leszek számodra felhő,
esőben úszkáló égi gombolyag.
Vagy egy fa, termésével örökké termő,
ha kell, egy tovalibbenő édes gondolat.

Ha akarod, káprázó fényed leszek,
megvilágítom az elillanó perceket.
Nézd el ha olykor sokat fecsegek,
ajkamon a szó néha meg-megremeg.

Ha akarod, a sorstársad leszek az úton,
csak némán csodállak hogyha az kell.
Eléd megyek félútig a kövesúton,
álom és valóság karöltve tovaszökell.

Boldogság itthon vagy?

Vajon a boldogság csak képzelet játéka?
Vagy gondolatunk derűs árnyéka.
Ezen gondolkozom én,
erről szól ma, ez a költemény.

Boldogság, boldogság hadarom még én is,
vajon mit takar e szó és kié, talán enyém is?
Nézzük csak hol kopog és ugyan miért?
Megszépíti életem, de kiért és miért.

Kicsit hamis, kicsit csalfa, az illúziónak
felettem van hatalma.
Hagyom magamat elkápráztatni,
fényűző pompádban benne ragadni.

Számolom a gyöngyöket miket nekem adtál,
azt is hozzáteszem amit letagadtál.
Mint kaleidoszkóp üvegén keresztül egy kép,
egytől-egyig kedves és színes emlék.

Mid van még? 19-re húzzak sorsot?
Ezzel törzs orrom alá borsot?
Tudd meg hazardjátékos vagyok én,
árral szembeszállok és semmitől sem félek már rég.

Aki mer az nyer, gúnyosan mondogatod,
dobókockát gurítasz előttem és a hatost dobod.
Játszadozol velem mint macska az egérrel,
meg is spékeled egy kis leleménnyel.

Na most várjál mert itt vagyok én is,
megmutatom neked ki vagyok csak azért is.
Nem hagyom, hogy orromnál fogva vezess,
de még azt sem, hogy lopva szeress.

Tudom, hisz már megtanultam én,
a boldogság bennem lakik és az az enyém.
Magamban megágyazok neki a szeretet ágyán,
Látod, megmondtam, nem maradok én árván.

Csak keresem

Keresem a jókedvet, nemrég itt járt közöttünk,
simogató karjával örömtáncot lejtett körülöttünk.
Megigézett és mosolyt csalt a dacos arcomra,
felvértezett a hétköznapi Don Quijote harcokra.

Keresem azt a sárga virágot mely rám köszönt.
lemosta arcomról a sápadtságba hajló közönyt.
Illatával kecsesen kúszott át az álmos nagyszobán,
vendég volt egy ünnepi gyertyafényes vacsorán.

Keresem a naplementét, híd ő nappal és éj között,
mely meghitt hangulatban a nappalinkba költözött.
Álmos pillantásával még utoljára rám kacsintott,
gondterhelt homlokomon egy redőt is kisimított.

Keresem az emberi hangot ami lágy és kedves,
mely nem áll be a sorba és mégis rokonszenves.
Ünneplőbe öltözteti a szeszélyes hangulatváltozást,
a sors bilincsével fonja körbe az összetartozást.

Keresem a szót mi ékes szótárunk legszebbike,
mely könnyen szál mint harmatos réten a lepke.
Az egész lényemet átjárja és ilyen csak egy lehet,
egy csokor tiszta szívvel átnyújtott igaz szeretet.

Tartalomjegyzék

<u>Szó(golyó).....</u>	<u>4</u>
<u>Közel(kép).....</u>	<u>5</u>
<u>Idő(képben).....</u>	<u>6</u>
<u>Élet(jelmez).....</u>	<u>7</u>
<u>El(ég).....</u>	<u>8</u>
<u>Valakit ünnepelnek.....</u>	<u>9</u>
<u>Ember, ne veszíts!.....</u>	<u>10</u>
<u>Újratervezés.....</u>	<u>11</u>
<u>Utunkat járjuk.....</u>	<u>12</u>
<u>Köszmondókába foglalva.....</u>	<u>13</u>
<u>Hinni kell benne.....</u>	<u>14</u>
<u>Versenyfutás.....</u>	<u>15</u>
<u>Ha majd.....</u>	<u>16</u>
<u>Csak kérdezem.....</u>	<u>17</u>
<u>Egy napi hangulat.....</u>	<u>18</u>
<u>Egy őszinte szó.....</u>	<u>19</u>
<u>Emlékszoba.....</u>	<u>20</u>
<u>Utadon.....</u>	<u>22</u>
<u>Vissza(emlékezés).....</u>	<u>23</u>
<u>Az én örömöm.....</u>	<u>24</u>
<u>Az ünnep illata.....</u>	<u>25</u>
<u>Azzá teszel amivé akarsz.....</u>	<u>26</u>
<u>Boldogság itthon vagy?.....</u>	<u>27</u>
<u>Csak keresem.....</u>	<u>28</u>

